

FOLK OG LAND

NR. 6 — 10. ARGANG

LØRDAG 11. FEBRUAR 1961

LØSSALG 75 ØRE

Krigshistorisk supplement:

NS-FOLK's og andre syndebukkers innsats i krigen i Norge

Fra Midtskogen 9-10 april 1940

KAPTEIN GAALAAS

Det er det sanseløse skryt av enkelte privilegertes bragder og fortielsen av politisk straffede NS-folks og av andre norsk og nasjonalt innstilte personers innsats under kampene i Norge fra 9/4 til 10/6 1940 og den derav voldte urett — som har fremkalt denne artikkelserie. Vi er taknemlig for ytterligere opplysninger i denne materie fra våre lesere.

Den usaklige tendens hos de ansvarlige politikere hadde overhode i mange år før 9/4 1940 gjort det norske forsvar diletantisk og uskikket til å løse sin oppgave, som kun var den strengt militære å verge landets grenser mot en nøytralitetskrenker!

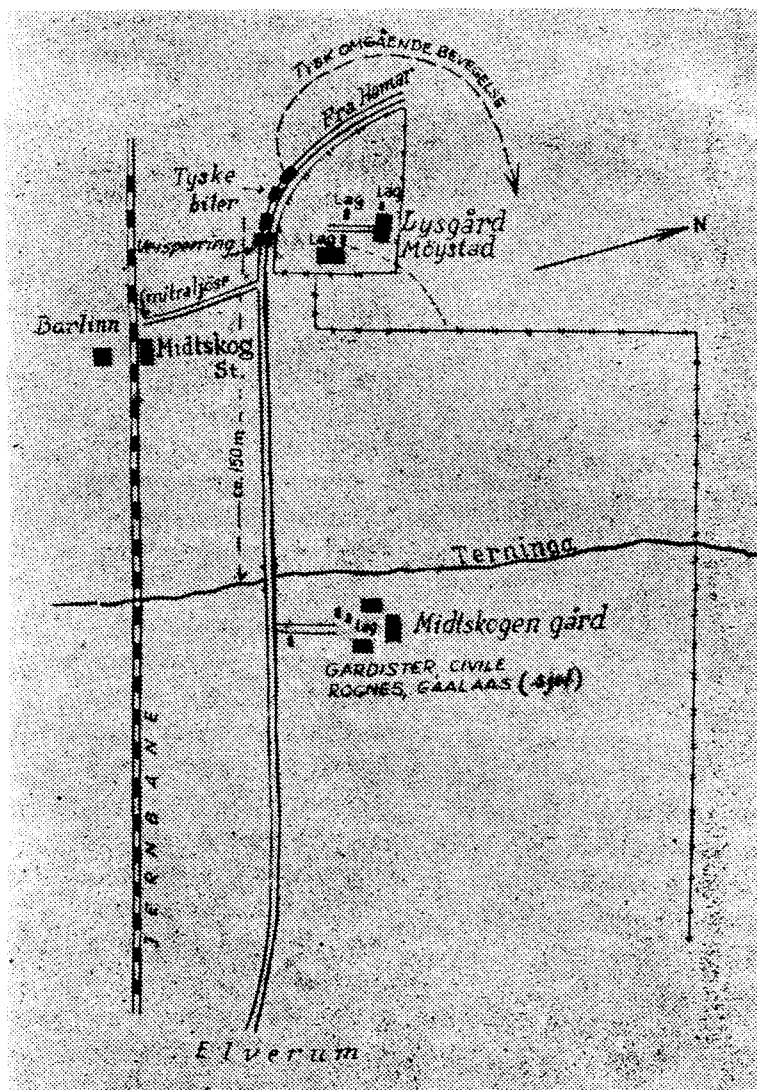
Efter en heseblesende agitasjon — usann og urettferdig — ble den statsunderstøttede og statskontrollerte **Leidangen — Frivillig Norsk Forsvar** avviklet som statsinstitusjon 27/3 1936! Under ledelse av en offentlig oppnevnt nevnd og med assistanse av fremragende militære instruktører søkte Leidangen sommer som vinter gjennom praktiske øvelser å fylle det påtrengende behov for frivillig utdanning av befall, spesialister og lagførere. Bare for den første oppstilling av linjen manglet det over 1000 stridende befall av sersjant- og høyere grad. Fremst mot det makabre og forsvarsfiendtlige tiltak for å ødelegge det praktiske arbeid med å fylle hullene i Norges forsvarsberedskap — stod atter den store kjemper i man-

ge år i Stortinget, Gabriel Moseid! Til forsvarsministerens «redegjørelse» om Leidangen sa Moseid bl. annet: «Det er en meget feilaktig fremstilling av de faktiske forhold den ærede forsvarsminister nu har gitt».

Motarbeidelsen av forsvarsviljen, av frivillige øvelser, neglisjeringen av viktige tekniske detaljer viste sine bitre frukter allerede i nattetimene og på den første dag av det — sansynligvis med visse nordmenns vitende — av vestmaktene fremkalte tyske tiltak mot Norge.

Det må minnes om at ialfall en betydelig militær innsats under den rådende desorientering er gjort av NS-folk og andre uglesette nordmenn.

Natten til den 9. april dri- ver således løytnant August Bonsak batterieksersis med den komplett uøvede betjening av hovedbatteriet på Oscarsborg. Dessuten medvirker han til to fatale treffere i «Blücher». Sersjant Karsten Hagen sendte som «ener» ved kanon nr. 2 på Kopås-batteriet ved Drøbak det første skudd i «Blücher», med det neste skudd senket han «Brummer». Samme dag tvinger den selv lærte mitraljoseskytter Alex. Andersson vekk et tysk fly på Kjeller som gjør seg klar til å angripe toget med Konge og regjering ombord. Fremskutt ved Midtskogen om natten stopper kapteinene Mikal Gaalaas og Oliver Møystad flyattaché Spillers selv-

Fra Hiroshima-pilotens hemmelige dagbok

Claude Eatherly ville reise til Nürnbergprosessen i 1945

Dødsflyberne fra Hiroshima hyldes som helter ved hjemkomsten.

I «Deutsche Soldaten-Zeitung» finner vi følgende melding fra Washington, undertegnet **Fred. O. Bergman**:

Lagretten i Waco, Texas har påny bevitnet at den amerikanske krigshelt og tidligere major Claude Eatherly led av en «schizofren reaksjon». Han kom for niende gang i sykehus for der å la seg behandle av berømte psykiatere og psykoterapeuter. Bad- og hvilekurer skal «helbrede» Claude Eatherly og få ham til å glemme at han engang førte atombomben til Hiroshima og at han kastet den slik at tilintetgjørelsen var total og fullkommen.

Eatherly har ikke bare vært på sykehus 9 ganger siden 1950, men allerede i 1947 og

1949 oppsøkte han kjente leger etter at to advokater i 1946 hadde advart ham mot bare å offentliggjøre en eneste linje av sin dagbok. Til professor dr. Morrison sa piloten fra Hiroshima: «Jeg er skyldig i å ha utført en ordre! Jeg har rett til å anklage meg selv offentlig! Og som anklager har jeg rett til å ta med meg på anklagebenken»

(Forts. side 2)

KAPTEIN MØYSTAD

organiserte raid for å ta konge og regjering tilfange.

Kaptein Spiller ble dødelig såret og døde på Hamar sykehus den 10. april. De av ham på gatene i Oslo sammenbragte ca. 100 tyske soldater returnerte fra Midtskogen, og treffer på veien en betydelig norsk styrke under kommando av oberst Meinich og den nuværende sjef for Hæren. Den norske avdeling overgir seg spontant til de relativt

Forts. side 6

Til Senterpartiet i Rolvsøy

Som medlem av partiet, tillater jeg meg å foreslå følgende 3 ord inntatt i valgprogrammet for 1961: **Revisjon av rettsoppjøret.**

Når jeg foreslår dette, så er det blandt annet av følgende grunner: Jeg tror ikke det er bra for et folk å leve på falskhet og løgn. Sannheten er jo i korthet følgende: Nygaardsvold, Torp, Gerhardsen og deres menn arbeidet intenst i 25 år før 1940 for å få ødelagt og nedlagt forsvaret. De nektet å mobilisere i tide, tiltrods for at store organisasjoner, fremstående menn og spesielt de høyeste militære sjefer ustanselig forlangte det. Mot sin egen offisielle proklamasjon av 3. sept. 1939, mot folkets vilje og bak folkets rygg, gikk de hen og utleverte Norge og det norske folk til bruk for de alliertes krigføring, og rømte derefter fra landet.

Det er da sådant vi i alle år har kalt for landssvik og landsforræderi!

Hele krigen i Norge ble ledet fra London gjennom den britiske sendemann i Oslo kaptein Dormer. Han hadde kortbølgesender på ambassadebygningen, hvilket er helt ulovlig etter diplomatiske bestemmelser. Om kvelden den 8. april sendte han sin militærattasje til admiralstabens kontor og fikk forhindret mineutlegning i Oslofjorden.

«La tyskerne komme inn Oslofjorden» sa han. Da regjeringen reiste fra Oslo, fulgte kaptein Dormer med, og hadde da montert kortbølgesender på bilen. Konge og regjering hadde ingen rett til å utlevere folk og land på den måten. Noen allianseavtale fantes ikke.

Jeg er helt overbevist om at det norske folk ville vært utenfor krigen slik vi hadde vært det i generasjoner, slik vi var det under første verdenskrig, slik Sverige var det under begge verdenskriger. Før regjeringen rømte fra landet den 7. juni 1940 besluttet den kapitulasjon. Kapitulasjonsavtalen ble undertegnet i Trondheim den

10. juni 1940 av menn som hadde fullmakt til å gjøre det fra den norske regjering og fra den tyske. I § 1 står det: Samtlige norske stridskrefter legger ned sine våpen og må ikke igjen gripe til våpen mot Tyskland eller dets allierte så lenge den nu pågående krig varer.

Den 28. mars 1940 ble det i de alliertes øverste krigsråd i London tatt den endelige beslutning om at det forsvarsløse Norge skulle trekkes inn i krigen. Forslaget ble stilt av den franske utenriksminister, som følte seg ille berørt over alle de tyske divisjoner som ble satt opp. Hovedsaken var å få så mange tyske divisjoner som mulig inn i Norge og bort fra Tyskland før kampene på vestfronten skulle begynne. Det ble besluttet å besette Stavanger, Bergen, Trondheim og Narvik. Dagen ble besluttet til 5. april, forandret til 8. april. Den 2. april 1940 var sikre opplysninger om denne beslutning kommet til Berlin. Storadmiral Ræder holdt en lengre utredning for den tyske regjering og fremholdt at hvis de allierte først hadde besatt Norge ble den tyske marine sperret inne for resten av krigen.

Det ble da besluttet å gå til motaksjon. Dagen ble satt til 9. april.

Vi som senere meldte oss inn i NS gjorde det i første rekke for å redde det som kunne reddes. Det er så at vi imellom måtte gjøre ting som vi ikke hadde lyst på, men av to eller flere onder må en jo som bekjent velge det minste. Jeg tror bestemt at vi reddet store dele av det norske folk fra hungersnød og undergang.

Det styre Norge hadde i okkupasjonstiden var like lovlig som noe Storting eller herredstyre før krigen. Lovlig i henhold til lover vedtatt av det norske Storting lenge før krigen; nemlig folkerettens lover, som automatisk trær i kraft ved krig eller okkupasjon.

En tid etter at regjeringen var kommet til England begynte den en intens agita-

Bjørneboe i Studentersamfundet

Med et interessant foredrag som vi kommer tilbake til

For fullstappet Studentersamfund holdt forfatteren Jens Bjørneboe, som våre lesere blant annet vil huske fra boken «Under en hårdere himmel» sist lørdag et interessant foredrag med adresse til noen og hver. Foredraget hadde fått tittelen «Svikerer» og det ble lagt frem interessante synspunkter om avvikerne, opprørerne, «svikerne» som brøt ut fra flokken og flertallet og gikk den vei samvittigheten bød dem. Foredraget høstet stor applaus, noe en kanskje også kan ta som en sympatierklæring til Bjørneboe, som i disse dager er under forfølgning for å ha angrepet politiet og vår gamle uvenn kriminalsjefen.

Vi synes foredraget byr på så mange interessante synspunkter og at dagspressen har gitt et så dårlig referat av det, at vi skal komme utførlig tilbake til det i de kommende numre.

sjon over radio og forledet mange av sine landsmenn til å bryte straffelovens, folkerettens og kapitulasjonsavtalens paragrafer. Uten denne agitasjon hadde vi neppe hatt noen Grinifanger og Sachsenhausenfanger.

Da krigen og okkupasjonen var slutt og regjeringen Nygaardsvold og deres menn kom hjem, lot de henrette en lang rekke av sine politiske motstandere, lot 30 til 40 000 innsette i konsentrasjonsleir i mange år, tok stemmeretten fra omkring 100 000 og gikk så til valg. Det er da ikke denne fremgangsmåte vi her i Norge mener med demokrati! Hvis valget i 1945 og senere var blitt fremmet på lovlig og demokratisk måte, hadde valget fått et ganske annet utfall.

Hvis det lykkes å få Revisjon av rettsoppjøret inn på programmet, vil partiet få minst 100 000 nye stemmer som det ellers ikke får. Men hvis det ikke lykkes, da tror jeg ikke senterpartiet har noe særlig mere for seg enn bondepartiet.

Tilslutt vil jeg bemerke at jeg var med og startet bondepartiet i 1921 og var partiets formann her i bygda mesteparten av mellomkrigstiden til sept. 1940.

Sendes samtlige senterpartiets bygdestyrer i Østfold, Senterpartiets stortingsgruppe m. f. med anmodning om å gå inn for dette.

O. Omberg,
Okkupasjonstidens ordfører
i Rolvsøy.

Hiroshima-piloten

(Forts. fra s. 1)

alle dem som direkte eller indirekte lot 100 000 mennesker drepe, en by knuse til ruiner og pulverisere, skjönt det ikke fantes noen forklaring, nødvendighet eller forsvar grunn til at så skjedde!» Det lykkedes dr. Morrison under oppbyrdelse av hele sin juridiske skarpsindighet å hindre Eatherly i å offentliggjøre sitt «anklageskrift mot de ansvarlige». Han argumenterte med at det bare vilde skade de levende og staten og også hans egen samvittighet, som han ikke kunde rense på den måte.

*

I 1945 slo det ned som en bombe i den amerikanske hær, da venner av major Eatherly meldte at piloten fra Hiroshima rustet seg til å reise til Nürnberg. Han vilde sørge for sensasjonen under prosessen mot hovedkrigsforbryterne. Han vilde skaffe seg adgang og oppfordre de fire hovedanklagere til å dømme ham også. I den hensikt forfattet Claude Eatherly et anklageskrift på 125 sider og reiste i dette også selvanklage «for utførelse av en forbrytersk ordre og tusentallig mord». Ved at de foresatte og Etterretningstjenesten fikk beskjed i tide, kunde Eatherlys Nürnbergaksjon forhindres. Piloten fra Hiroshima måtte underkaste seg lange forhør. Dengang lot han seg ennu skremme, da det ble betydnet ham at hvis han sa et eneste ord, vilde man la ham erklære sinnssyk og anbringe ham i en anstalt. Selvanklageskriftet ble beslaglagt. Claude Eatherly fikk forbud mot å lage nye opptegetninger om atombombeinnsatsen i Hiroshima og Nagasaki.

Men det finnes en hemmelig dagbok av piloten fra Hiroshima. Han leste ofte opp av den for venner i årene 1948 til 1950. Han oppfordret sin bror til å være seg behjelpelig med å få offentliggjort dagboken og skaffe tilbake selvanklageskriftet fra 1945. James Eatherly vilde imidlertid ikke vite noe av det. «Det skader Amerika», sa han. «Du kan ikke endre noe. Det som er skjedd er skjedd. Av hensyn til dit eget vel og også andres, må jeg råde deg til aldri å la noen offentlig innstans få høre noe om dine opptegetninger». Myndighetene har i mellomtiden ni ganger lett etter Eatherlys dagbok, men de fant ikke gjemmestedet. Så forhørte de hans venner,

som uttarte seg om innholdet.

Den tidligere major og flykaptein T. W. førte til protokolls: «Et avsnitt i Eatherlys dagbok har særlig prentet seg inn i meg. Det lød: Da alle ur ble til støv og det ikke ble en skygge igjen av menneskene i Hiroshima, senket det mørke forheng av en stor skyld seg over min samvittighet. Allerede på flyturen tilbake, bet jeg mine leber tilblods. Noe i mitt indre stivnet til stein. Da jeg for første gang så meg i speilet igjen, syntes jeg å se Satans ansikt. Jeg tror stadig at jeg bare husker den første setning, men når jeg har uttalt den, så sprudler resten automatisk frem. Det Eatherly skrev har opprørt og grepet meg dypt». Dette sa en tidligere Crew-kamerat.

Sinnssyk? I Eatherlys nærmeste omgivelser heter det: Han ble stemplet som sinnssyk. At han led under en spaltet personlighet, er ikke noe rart, i betraktning av selvbebreidelsene, den sjellege belastning og skyldkomplekset. Det stemmer også at den robuste tidligere flyfører ofte rastet som en vanvittig. Da stirret han hatefullt på sine medmennesker og kniste skrekkinjagende slik at alle vek bort fra ham: «Hi, hi, naturligvis er jeg forrykt! Dere har beordret meg til å bringe bomber til målet! Ja, dere er normale! Og jeg er gal, for jeg gjorde det, ikke sant!?»

Ofte tok Eatherly et stykke kritt og malte forvirrede tegn på en tavle. «Resten av Hiroshima», skrev han under det. Ukevis lukket han seg inne for å arbeide på en «liste». De personer som er opptegetnet der vil det ennu finnes en rett som skal «dømme». Noen sier at det er metode i Eatherlys galskap. Andre kaller ham en beklagelsesverdige schizofren sinnssyk eller psykopat, «som blir syk av det han ikke engang har sett». Eatherly har brølt til folk på gaten at han vil innkalle «den store krigsrett», og han skrek: «Men kanskje vil jeg da ikke finne noen uhildet dommer! De har vært med på det alle sammen!»

Hver gang piloten fra Hiroshima holder på å bli glemt, foretar han seg noe. Blir han arrestert og forhørt, så sier han: «Jeg erkjenner meg skyldig! Hva vil dere mere? Sjekkeforfalskning, innbrudd, (Forts. s. 3).

Årsmøte i A/L Folk og Land

holdes på kontoret i Kierschows gt. 5, Oslo lørdag 25. februar kl. 12.

Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver. Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1960 og valg.

OLAF HOLM,
styrets formann.

Willy Brandts bok

«Forbrytere og andre tyskere» vil en abonnent gjerne ha fatt i. Norsk, svensk eller tysk utgave.

Ekspedisjonen anviser.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG USTRAVIS

Redaktører:

ODD MELSDOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Et rimelig krav

Mens som kjent alle NS-folks hjerter og nyrer ble gransket og veiet og naturligvis funnet for lette i 1945 og utover, så er det noen i dette land hvis mørkets gjerninger ikke må trekkes frem i lyset, og det er de mange som dels på eget initiativ og dels etter ordre, begikk mord og sabotasje-handlinger med tap av menneskeliv. Vi er de første til å ville tilkjenne også disse folk de åpenbart formildende omstendigheter som forholdene og de opprørte følelser tilsier. Fordømmelsen bør i første rekke ramme de politisk ansvarlige som lekte med Norges skjebne, som spilte under dekke med England og som også har unddratt seg å stå til ansvar for sine gjerninger. Men, ingen er tjent med at ikke alle kort kommer på bordet.

La oss overlate til de israelske terrorister og agitatorer dette å skrike om hevn og mere blod, nye straffer og ny hetsing. Slikt kan ikke føre til annet enn det som vondt er, og skal en tro Bibelens ord så vil det til syvende og sist vende seg mot dem som fremkaller stormen. Det er i denne forbindelse forferdende å se hvor blindt og tilsynelatende skjebnebestemt og søvngjengeraktig det jødiske folk fortsatt går på denne vei langs avgrunnen.

Det vi tenker på når vi sier at alle kort må komme på bordet, er at ikke minst hensynet til de omkomnes minne og etterladte tilsier at det blir foretatt en virkelig politisk undersøkelse av alle disse sørgelige hendelser under okkupasjonen med påfølgende rettergang mot de skyldige. På den annen side er vi av den oppfatning at domfeldelsen etter alle disse års forløp bør være symbolsk og etterfølges av benådning. Om ikke for annet, så fordi vi en gang må bli ferdige med disse ting.

Mittil har taktikken som kjent vært hysj, hysj! Det var «krigsnødvendig» å foreta mordene og ugjerningene, til tross for at det hverken var krig eller nødvendig. Selv mot kommunistene, som handlet på egen hånd og ofte direkte i strid med andre motstandsgruppers ønsker, blir det ikke gått til aksjon med samme tåpelige begrunnelse.

Det er forøvrig ingen undskyldning for å begå mord at en påstår at det er krig. Iallfall har ingen norsk myndighet og ingen norsk avis påstått det når det gjaldt tyskerne. Da krever en rettergang og offentlige undersøkelser. Hvorfor skal så de norske mordere gå fri? Hvorfor skal ikke ansvaret fordeles på dem som gav ordrene og dem som utførte dem. Og er dette ærefulle patriotiske handlinger, hvorfor skal så ikke æren og berømmelsen åpent og offentlig tilfalle både de som satt bak og trakk i trådene og de stakkarer som ble sendt ut på de blodige marker?

Dette kravet om anstendige undersøkelser i forbindelse med mord- og voldshandlinger kommer en naturligvis ikke forbi selvom en sier hysj, hysj! aldri så meget. Det dukker stadig frem. Verdens Gang, selveste heimefrontorganet, trakk selv dette forhold frem i forbindelse med den arresterede skapsprenger, som i sin tid hadde begått et slikt ustraffet patriotmord.

Og i Danmark, hvor forholdene artet seg på samme vis, har kravet om slike undersøkelser aktualisert seg i forbindelse med offisersaffæren, hvor en navngitt offiser ble beskyldt for å ha villét likvidere sine kolleger i patriotismens hellige navn.

Men all denne blesten, delvis i rettslige former, har også ført til at til og med regjeringsbladet «Skive Folkeblad» nå krever lys kastet over alle disse gamle mord og redselsgjerninger. Bladet skriver kort og godt at «skal denne Sag føres frem til den bitre Ende, som det nu synes, saa bør alle Likvideringer — ogsaa dem, den aktive

Æres den som
æres bør

I en helsides annonse i de ledende Osloaviser skryter Moralsk Opprustning (alias Oxfordbevegelsen) av de vel-signelser som har fulgt i bevegelsens spor rundt omkring i verden, bl. a. i Kongo, hvor «de kongolesiske ledere» spesialinnkalte en MRA-styrke. To utsendinger fra denne styrke appellerte to ganger daglig i kringkastingen til de innfødte i programposten «Et svar til krisen».

Vi synes begivenhetene selv har gitt det beste svar både på krisen og på MRA's innsats. For er det ikke fremdeles slik at på fruktene skal treet kjennes?

GODE NYDEMOKRATER.

De politiske partier, som på folkets vegne har tilranet seg makten i dette land, nekter seg såvissst intet. Nå er det det mektigste av dem alle, selveste Arbeiderpartiet, som setter rekord i uanstendighet. I en kunngjøring om at Handal går av som forsvarsminister, angis grunnen å være at han «skal søke» stillingen som fylkesmann i Oppland. Skjønt stillingen ikke er avertert ledig ennu, tror vi nok eventuelle ansøkere bestemmer seg for å spare portoen til en søknad, for er det tenkelig at den snilde og folkelige Gerhardsen vil skuffe sin statsråd Handal så sterkt at han ville utnevne noen annen?

Modstandsbevegelse foretog — prøves i Rettens Lys, og det har man jo hittil fra Motstandsbevegelsens Side modsat sig». Og bladet fortsetter: «Et Retsopgør nu — 15—17 Aar efter vil være smertelig, og vi forstaar ikke, hvad man vil opnaa derved. Men tvinges det igennem i én Sag, maa formentlig flere følge efter».

Vi kunde kanskje antyde overfor det danske regjeringsblad, at det man vil oppna, blant annet er frisk luft i lumre saker, å gi de myrdede den oppreisning de så ofte har krav på, og å bringe teorien i overensstemmelse med praksis. For når hele pressen enstemmig krever at tyske soldater til og med nå i 1961 og ofte for 2. gang skal stå til ansvar for sine handlinger under krig, så må da i all anstendighets navn norske eller danske sabotører iallfall en gang stå til ansvar for det de gjorde i noe som folkeretten iallfall ikke anerkjenner som krig.

H. Franklin Knudsen:

STORTINGETS STORTALER

Foran meg ligger «Forhandlinger i Stortinget nr. 352. Det er i denne trykksak Sverre Løbergs aksjon mot Forbundet for Sosial Oppreisning er referert. Løbergs grunngitte spørsmål til justisministeren lød: «Er Justisdepartementet oppmerksom på de skriverier som i den siste tid har versert i pressen omkring Forbundet for Sosial Oppreisning, og har Justisdepartementet foretatt seg noe i sakens anledning».

Som bekjent overlot Justisdepartementet til bonde Hafskjold det som skulle foretas i sakens anledning. Og med det resultat at Oslo Byrett ga Morgenposten og hr. Løberg svar ifjor høst. Løve Løberg ble skinnfell.

Det er dog visse ting av interesse blant det hr. Løberg nevner, som en begrunnelse for interpellasjonen, og for å hisse Justisdepartementet på Forbundet for Sosial Oppreisning og Folk og Land.

Jeg ska sitere: «Men de som gjennom de siste årene nøyte har fulgt med i det som etter hvert har vært skrevet, og sagt, og som kjenner mentaliteten hos dem som har tilkjempet seg ledelsen i forbundet og bladet — og bruker den — har forstått at før eller senere måtte søkelyset bli rettet mot virk-

somheten som helhet. Ikke så meget kanskje av hensyn til de noe eldre i landet som har hatt anledning til å følge utviklingen siden krigen, men der gror opp unge mennesker som på grunn av den hardkokte propaganda — som for eksempel ved Alexander Langes foredrag i Trondheim nylig — kan la seg forlede til å trekke den slutning at der er grunn til tvil om det nasjonale grunnlag for landets - Kongens og Stortingets og Regjeringens — holdning i 1940 og senere. Det vil bety meget i mange familier om ungdommen skulle bli offer for en direkte historieforkusning». Sitat slutt-

Vi deler hr. Løbergs bekymring, da vi forstår at ikke bare ungdommen har fallt som offer for historieforkusningen, men øyensynlig hr. Løberg selv. Vi er derfor gla for å vite at han hører til dem, «som gjennom de senere årene nøyte har fulgt med i det som etter hvert har vært skrevet og sagt (i «Folk og Land»). Vi må da bare håpe på, at Løberg og hans kolleger på Stortinget vil fortsette sine studier av avisen. Der kan nok være meget å lære ennu om historieforkusning og rettssvik. Der er store områder på dette felt som er tilbakeleggende.

Hvorfor foreslår ikke hr. Løberg at der reises sak mot dem han mener forfalsker historien? Er han redd for at det skal gå som med Morgenposten? Der lever jo ennu noen som kan krysseksamineres i forbindelse med 9. april. Det ser ut som disse klokkelige velger å tie til beskyldningene, hvor ærekrenkende disse enn måtte forekomme for hr. Løberg.

Nei, tingene ligger ikke slik til rette, at Norges historie kan luftes i en domstol. Da faller Dovre! Prisen som man må betale, nemlig å tie er billig. De kan føle Dem forvisset om, hr. Løberg, at den historieforkusning, som blant annet De har slått Dem til ridder på neppa er av holdbar natur. De hørte vel hva professor Frede Castberg mente om det aller mest storartede, «Elverumsfullmakten»? Korthuset synker sammen og begraver etterhvert alle dem, som har spunnet silke på å skrive en historie som skulle bortforklare Norges største skam og skjendsel. Og for å redde noen stakkars partipolitikerens levebrød.

H. Franklin Knudsen
Kaupang.

Hiroshima-piloten

(Forts. fra s. 2)

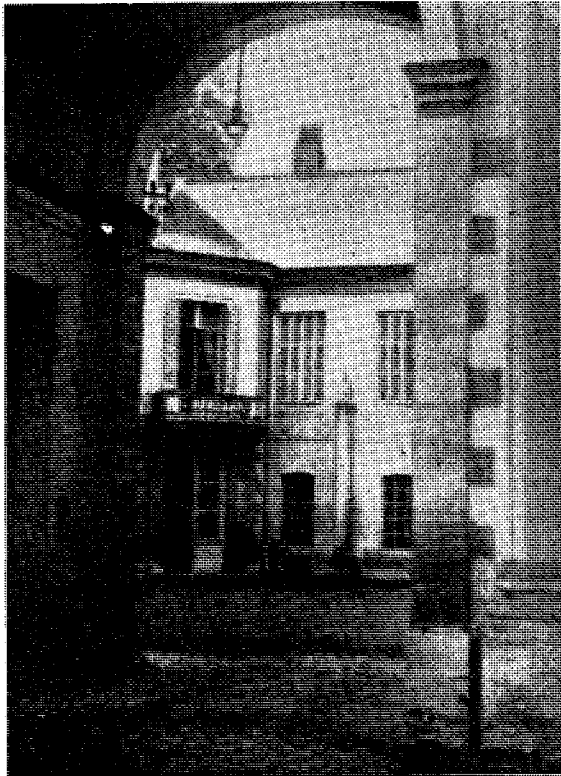
tyveri, alt hva dere vil! Hva betyr det i forhold til min dåd i Hiroshima?!» Claude Eatherly vil stadig påny i fengsel. «Når jeg ser gitteret, så vet jeg at det er her jeg hører til!» Han regner ethvert opphold i fengslet som et «avdrag på sin store skyld». Han overtrer med hensikt loven for gjennom nye dommer og nye fengselsopphold «å skaffe seg litt lettelse og for å komme bort fra alle de ting som minner ham om atommassemordet».

«Min fortid vil komme over dere», truer Eatherly ofte. Den hemmelige dagbok har han senket ned et eller annet sted i en vanntett kiste, som inneholder mange «bevis mot de skyldige». Deriblant er det også 3 000 brever fra Japan, fra mennesker som hater denne Eatherly. Noen vil med lyst kvele ham med sine egne atomforbrente og forkrøblede hender. Hvor er denne kiste forankret? I Mississippi, en elv eller havet? Ettersøkingen har hittil vært forgjeves. Vil verden noensinne få vite hva det står i dagboken til dødspiloten fra Hiroshima?

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Uventet ankomst

Prekjektoret i Tours hvor møtet mellom den franske regjering og den britiske delegasjon med Churchill i spissen fant sted.

18 juni 1940. Flyveplassen ved Parçay, som ligger i nærheten av den franske by Tours, er tom. I denne middagstid er soldatene som skal bevokte den, på samme måte som mekanikerne og flyverne opptatt med å spise middag. En mekaniker som sitter ved vinduet i kantinen ser opp mot himlen — den er grå, skyene trekker lavt og det regner: nok en grunn til å oppholde seg innendørs. Så ser han fly — det er to og de blir ledsaget av seks andre. Hans første tanke: «For Guds skyld, tyskerne kommer!» Men så gjenkjenner hans øvede blikk flyene som Hurricanes. «Engelskmenn!» roper han og peker ut. Så blir det tydelig at disse engelske fly vil lande på flyplassen her: de kretser søkende over den store flate, de senker seg i glideflukt, og nå ruller maskinene over marken.

Mekanikerne i deres blå overalls går nå likevel ut i regnet, men de slentrer bare langsomt bort til flyene. Dørene har åpnet seg og det har steget ut noen sivile og noen militære herrer. De står litt hjelpeløse der — de ser seg om, som om de egentlig ventet å bli møttatt. Det ser også ut som om de ikke riktig vet om de er kommet til rette sted. Regnet faller uavbrutt.

Nå har mekanikerne nådd gruppen og en av offiserene sier til dem på fransk: «Si til kommandanten på flyplassen at den britiske premierminister Churchill, utenriksminister Halifax og luftfartsminister Beaverbrook er kommet sammen med general Ironside!»

Da blir det endelig litt fart i gruppen av mekanikere, som hittil har gitt seg så god tid. Noen skyver flyene inn i de beskyttende hangarer, andre løper over til offisersmessen. Herrene er like

overrasket som mannskapene: Churchill, Halifax, Beaverbrook, Ironside? De hadde ingen anelse om at de skulde komme hit! Alle kommer i heftig bevegelse — offiserene får på seg bandolærene og griper etter lundene, så iler de over flyplassen hvor gruppen av engelskmenn allerede kommer mot dem. Hilsning, presentasjon, opprørte spørsmål fra engelskmennene: «Men venter da ikke et menneske

oss her?! Man kunde da ha sendt en eller annen hit for å ta imot oss!»

Man trekker på skuldrene, beklager — de har ikke hørt noe om de høye herrers ankomst. Reynaud har riktignok bedt Churchill om å komme hit, men har i forvirringen ikke tenkt på noe mere. Churchill raser av utålmodighet — denne gang er han til og med uten sigar. «Skaff oss i det minste et par biler! Vi må hurtigst mulig til Tours!»

Hvor skal en få fatt i en bil fra?! De er alle på farten. Man måtte telefonere — da kommer en løytnant til å tenke på noe: bakerst i garasjen står det jo et par vogner, urgamle kasser, som ingen mere vil bruke — — —

De haler frem disse gamle vogner, som ser ut som gammel-dagse bryllupstriller fra landet, som tilfeldigvis er blitt motorisert. Det blir hurtig fylt på bensin, og så stiger engelskmennene

Lord Halifax hørte til den delegasjon som oppsøkte den franske regjering i Tours og hvorunder de dramatiske scener som her berettes utspilte seg.

inn. De må presse seg godt sammen for at alle skal komme med, for utenom ministrene og offiserene er det også med flere folk fra Scotland Yard, som har ansvaret for beskyttelsen av herrene.

«Kjør til prefektoret!» roper kaptein Ferrand til de to franske sjåfører. De hever hånden til tegn på at de har forstått, og de høye vogner fra syndflodens tid skumper iveri.

Reisen til Tours, som ellers bare tar noen minutter, blir til en ren lidelse — for i den del av byen som ligger nord for Loire møtes fire veier som fører over Loire på broer, og på alle disse veier beveger det seg en endeløs strøm av flyktninger, som bilene med engelskmenn nå må innpasse seg i. Nå kan Churchill og Halifax med egne øyne se hvilken navnløs elendighet deres krig har

bragt over menneskene! I denne spøkelseskolonne kjører elegante personbiler som har madrasser stablet på taket og ellers er fylt med kufferter, pakker og husgeråd. De er parisere på flukt. Det er imidlertid også bondevogner, lastet med mennesker, husgeråd og smådyr. Uopphørlig går dette tog, i utallige tusener er de oppskremte mennesker underveis, og hvor engelskmennenes sjåfører med ville rykk forsøker å bane seg hurtigere vei, skriker flyktningene forbannelser og skjellsord etter dem. Hva vilde de ha gjort hvis de hadde visst at i de latterlige gammel-dagse bilene satt de menn som var skyld i denne krig?! Det er forståelig, som en av de franske sjåfører senere fortalte, at både Churchill og Halifax trykket seg lengst mulig bakover i bilen for ikke å bli gjenkjent — —

Engelskmennene har steget ut og beveger seg mot det høye gitter, hvis port er blitt berømt fordi den stammer fra koret i et gammelt abbedi. En offiser forsøker å åpne den — men for-gjeves. Den er lukket. Påny står engelskmennene der hjelpeløse i regnet. Nå forsøker en annen offiser sin lykke ved en liten sideport, og sannelig — den lar seg åpne. De trer inn på gårdsplassens regelmessige firkant, men i det heftige regnvær har de ingen lyst til å betrakte bystene av de romerske keisere som er stillet opp her på søyler av rød marmor. Det interesserer dem heller ikke at bygningen opprinnelig var et slott som tilhørte Richelieu — Churchill vil bare hurtigst mulig snakke med den franske regjering, hvis ministerpresident Reynaud igår i høyeste nød telefonisk hadde bedt ham om å komme og som nå ikke syntes å bry seg noe om den ventede gjest.

(Forts. s. 7)

OLA FURUSETH:

„Sannheten” om hakekorset

Filmen av dette navn er for tiden på vandring rundt i Norges land. Her er Ola Furuseths reaksjon på den:

ødelegge, men Hitler og nasjonalismen.

Verdensmestrene i hyklери vilde ikke fortelle at det var den voksende tyske makt og velstand de var avindsyke på. Tyskerne var flinke, litt for flinke, kanskje også litt brautende i medgang, det kunde ikke verdens herrefolk la seg by. Derfor ble Europas sentrum forvandlet fra å være et bosted for flid og livsglede til å bli noe i likhet med en ghetto hvor sult, død og elendighet herjet.

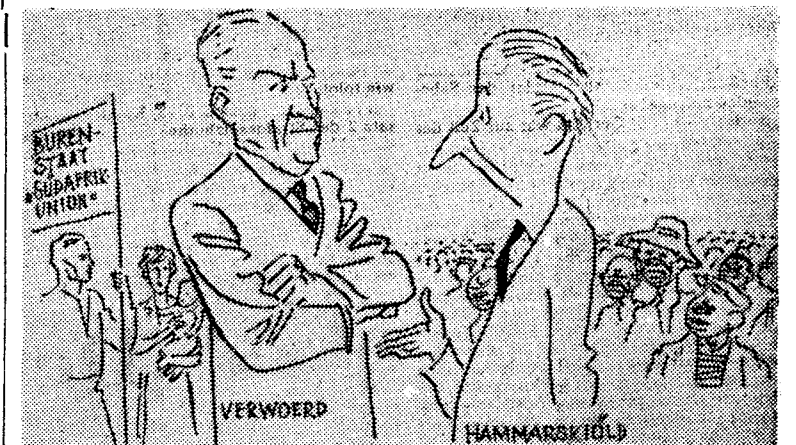
Først i 1918, siden i 1945.

Første gang lovet den sårede og gassforgiftede frivillige soldat, Adolf Hitler seg selv å ofre alt for Tysklands gjenreisning. Og han holdt sitt løfte, han avskaffet de syv millioner arbeidsløse, han gjenga hele det tyske folk troen på seg selv og fremtiden.

I filmen får vi ikke se noen av de goder Hitler skaffet tyskerne. Vi får se oppmarsjer, vi hører Hitler og hans menn taler, med skrikende stemmer, som vi som hørte dem i live vet ikke er deres, men av produsentene er gjort ubehagelige.

Vi ser bilder fra Warszawa ghetto, av ulykkelige, menn, kvinner og barn som sulter og ikke ser noen utvei. Men vi ser ikke noe av den elendighet som rammet millioner tyskere i 1918 og 1945, da noen hundre tusen kvinner, barn og gamle sultet ihjel grunnet at blokaden fortsatte et år etter at krigen var sluttet. Vi hører eller ser ikke noe til at halvparten av Tyskland ble pris-

Forts. side 6

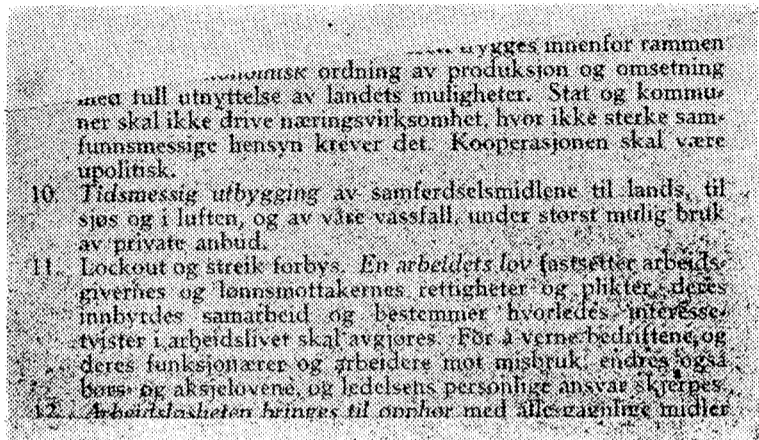
Hammarskiöld besøkte for noen tid siden Sør-Afrikasambandet og Deutsche Wochen-Zeitung bringer i den anledning dette bilde og følgende tekst:

«Hvorledes iallverden er De kommet på den idé å ville beskytte den hvite rase?»

Okkupasjonshistorien bak kulissene:

Nasjonal Samling og arbeiderne

Av SIEGFRIED

Nasjonal Samlings program var partiets ledetråd også under okkupasjonen — — —

III.

Jeg nevnte i forrige artikkel et stort såkalt opplæringsmøte som ble holdt for partiets tillitsmenn i Stor-Oslo tidlig på året 1944. Møtet ble holdt på Colosseum, som var fylt til siste plass. Det var også adskillige rapportører fra okkupasjonsmakten tilstede, blant annet en rekke SD-folk. Når jeg selv holdt et langt og omfattende foredrag på dette møte nettopp om «Nasjonal Samling og arbeiderne», så var det som representant for LO-ledelsen.

Det var naturligvis en noe kinkig affære å komme inn på slike brannfarlige problemer i et foredrag som hadde et visst offisielt preg — en visste jo sjelden hvorledes den tyske okkupasjonsmakt her i Norge vilde reagere. Dertil kom at forholdet mellom partiet og okkupasjonsmakten på denne tid var

MINISTER LIPPESTAD

sterkt anstrengt. En måtte fare varsomt med ordene, men jeg tør nok si at den slags tale med dobbelt bunn som de store patrioter etter senere forklaringer benyttet seg av, behøvet vi dog ikke å fare med. Vi forsøkte å stå opp for det vi mente var rett og for norske interesser, fordi vi nå engang var de eneste som kunne gjøre det likeoverfor den tyske okkupasjonsmakt.

Vi mente også det var nødvendig å øve et så sterkt press som mulig på tyskerne i disse spørsmål ved å gjøre våre krav til et virkelig omfattende partikrav, og derfor var dette møte av så stor betydning. Enda større betydning fikk det fordi deltagerne så enstemmig og demonstrativt gav tilkjenne sin enighet.

Det lar seg naturligvis ikke gjøre her å gjengi foredraget, som varte adskillig over en time, men enkelte utplukk vil gi et inntrykk av at det var temmelig åpen tale som ble ført både når det gjaldt sosialpolitikken og når det gjaldt den tyske politikk i de okkuperte land.

Innledningsvis ble det i foredraget nevnt at hvis en så nøkternt på norsk sosialpolitikk, så så nok alle sammen at det var langt frem, at det var overveldende meget som var galt og alt annet enn nasjonalsosialistisk. Det er både vår rett og vår plikt å kjempe for å rette på det vi ser er galt ut fra vår nasjonalsosialistiske grunnoppfatning, men det er også vår plikt å huske på at vi bare er et lite ledd i den store sammenheng.

Under slike forhold som verdenskrigen har skapt, kan

man kanskje si at det overhode er hensiktsløst å snakke om nasjonalsosialistisk sosialpolitikk. Men så enkelt er det ikke. Det nytter lite å bekjempe bolsjevismen ved fronten, hvis man samtidig på grunn av en stivbent sosialpolitikk åpner bakdøren for den samme bolsjevisme. Kampen mot bolsjevismen føres jo nemlig ikke bare på slagmarken, men i hvert eneste menneskehjerte. Derfor er også hvert eneste menneskehjerte en slagmark for oss, og disse slagmarker er kanskje mere betydningsfulle enn mange har øynene åpne for idag.

Foredraget kom så inn på hvorledes krigen slukte og forbrukte verdier, at den derfor også tæret på det vi kaller for levestandarden. Det var det intet å gjøre ved, men spørsmålet var hvorledes byrdene skal fordeles både innen det samlede europeiske rom og på de forskjellige grupper innen de enkelte folk. Skal alle få sin levestandard skåret ned, eller skal man etter god gammel kapitalistisk målestokk bare tenke på den gruppe mennesker som kalles arbeidende?

Det ble så pekt på at det samarbeidende Europa som kjempet under Tysklands ledelse for å redde Kontinentet fra undergang, er satt sammen av en rekke ulike faktorer, fordi den sosiale utvikling var kommet høyst forskjellig i de forskjellige land. Når alle disse løse stumper av land med hver sin levestandard, hvert sitt sosiale nivå, hver sine mangler og hver sine muligheter

Forts. s. 8

HANS EGEDE NISSEN:

Vogt-linjen

Man kunde av og til ønske at Per Vogt var leser av FARMAND. Men han er bare medarbeider, som forresten nå og da hopper paradisi i Verdens Gang i kjelleretasjen.

Under en av Vogts siste pennefeider, nemlig i Verdens Gang 2/11 1960 kom man rent uvilkårlig som kontrast til å tenke på hva for eksempel overlege dr. Johan Scharffenberg og professor Skeie med dyp innsikt og saklig grundighet har utredet og fastslått som historisk og folkerettslig sannhet. Her møter man ikke myter og legender, her er ingen interessebetonet erindringsforskyvning. Nei, her møter man sannheten sine qua non.

Og man spør seg selv hvorfor all denne dikteriske frihet, hvorfor så megen «scientific fiction» omkring ting som allerede er dagklare? For når undtas at regjeringsprotokollene for 1940—45 synes å være brent og at det fremdeles er en del mystikk omkring Nansen og hans fetter baron Fritz Wedels mange opphold i London fra januar 1905 for å forberede unionsoppløsningen med engelsk hjelp før stortinget 7. juni i en bisetning avsatte unionskongen, så vet vi idag praktisk talt alt som er nødvendig å vite, selvom general Ruge ønsker å gå i graven uten å tone rent flagg.

Fridtjof Nansen, som også underhandlet fra 1905 til 1907 med den engelske regjering på Norges vegne om en nøytralitetstraktat med stormaktenes garanti, arbeidet forgjeves med denne sak. Det hele munnet ut i en platonisk integritetserklæring, som endelig kom istand i slutten av 1907. Denne erklæring var ikke verd det papir den var skrevet på. Saken var den at England vilde holde åpen adgang til i tilfelle krig med Tyskland å besette syd-norsk havner for å korke sistnevnte land inne og via Øresund og Store-

Klippe — Klippe —

belt gå til angrep på Tysklands Østersjøkyst. Her må man erindre at kong Haakon VII i 1907 som presumptivt kyndig i engelsk utenrikspolitikk, uttalte til den svenske utenriksminister Günther at England i tilfelle krig sannsynligvis vilde besette syd-norske havner.

Dette var da utregnet den plan som den engelske ledelse satte iverk i april 1940, og som tyskerne stoppet ved å komme engelskmennene noen timer i forkjøpet.

Men det var en offentlig hemmelighet at i tilfelle av en engelsk okkupasjon av havner i Syd-Norge, skulle det norske nøytralitetsvern bare gjøre skinnmotstand, slik som det fremgår av Stratforceplanen, som er fremlagt i IV. tyske hvitbok om felttoget i 1940.

Det har altså fra 1905 foreligget en eller annen hemmelig avtale, et lydrikepunkt blant andre, så faktum blir at vi fra å være i union med vårt broderfolk giret over til å bli en engelsk dominion. Foruten ovennevnte bevis er det nyttig å huske at den norske handels flåte ble utlevert til England allerede 11. november 1939, men ikke mindre viktig er det faktum som overlege Scharffenberg peker på i MORGENBLADET 13/1 1948: Malmuførslen over Narvik til Tyskland under første og annen verdenskrig var ikke i strid med folkeretten eller nøytraliteten. Men allerede etter krigsutbruddet 3. sept. 1939 begynte de (engelskmennene) å øve press på

(Forts. s. 7)

Dette element av kriminalitet er på vei til å bli en global affære

KRIGSHISTORISK SUPPLEMENT - -

(Forts. fra s. 1)

fåtallige tyske soldater. Man kan nu gjøre seg det tankeeksperiment: Hvis den norske avdeling, som overga seg uten motstand, hadde vært ført av befal som var eller ble medlemmer av NS — hva hadde da blitt vedkommendes skjebne?

Alexander Lange.

Kaptein Møystads beretning om hendelsene

Den 8. april 1940 om morgenen var krigsryktene så sterke at jeg ringte opp til regimentskontoret og spurte om vi skulle mobilisere. Fenrik Holter, som svarte i telefonen, sa undvikende: «Nei - jo - muligens». På mitt direkte spørsmål om jeg skulle møte svarte han:

— «Tja, nei du behøver ikke møte!»

Jeg festet meg dengang ikke ved det undvikende svaret, men sa at jo, jeg kommer straks. Så tok jeg på meg uniform og reiste ned på regimentskontoret og meldte meg for regimentsjefen oberst Hiorth, og bataljonsjefen, major Sandvik. Ved regimentskontoret forelå, som de sa, ingen ting. Jeg kunde bare reise hjem igjen og komme tilbake dagen etter. Hvilket jeg også gjorde, idet jeg meldte meg på regimentskontoret tirsdag 9. april ved 9-tiden.

Her var foreløbig intet å gjøre, ingen soldater og foreløbig få befalingsmenn. Vi fordrev tiden med å hilse på de offiserene som møtte opp etterhvert og med å se på bilene som i løpet av dagen kom med Konge og Regjering. Intet hendte før om kvelden 9. april, da jeg ble praiet av en bil med noen offiserer, som spurte om jeg vilde være med å stoppe tyskerne som var på vei mot Elverum. Jeg hoppet straks opp i bilen, og vi kjørte til Terningmoen. Her fikk vi utlevert et gevær uten bajonett og 20 patroner. Vi ble så bedt om å møte opp i Østre Messe for å få instruksjon. Her var oberst Ruge, major Helset, kaptein Rognes og noen flere fra Skyteskolen. De frivillige var håndrekningsmannskaper fra Skyteskolen, og det viste seg da avdelingen var oppsatt at mange ikke hadde lært å lade, sikte og avfyre et gevær. Major Helset utpekte kaptein M. Gaalaas som sjef for det kompani som ble satt opp, med kaptein Møystad som sjef for 1. tropp og kaptein Kristian Barilind som sjef for 2. tropp. Jeg delte min tropp i 4 lag: 1. lag fenrik Eggen (Steinvik), 2. lag: kaptein Bothelm (Lesje), 3. lag: fenrikk Nørstebø, 4. lag: fenrik — ?

Da dette var gjort fikk vi smørbrød og kaffe, samt en matpakke hver. Så holdt oberst Ruge en tale hvori han gjorde oss kjent med at Kongen og Regjeringen og en del av Stortinget var i Leiret og at tyskerne var på vei fra Oslo over Hamar til Elverum, og at det for oss gjaldt å hindre dem i å komme frem dit. De skulle stoppes på Midtskogen. Et rekruttkompani av Garden var allerede sendt ut mot Midtskogen, og lå plasert på forskjellige punkter på veien fra Leiret - Midtskogen, de fleste ved Midtskogen gård.

Oberst Ruge sluttet sin tale med følgende ord:

«Jeg ønsker dere en glad natt!»

Vi gikk så straks opp i de ventende busser og var 20 min. senere på Midtskogen. Vår kompanisjef Gaalaas orienterte oss sammen med kaptein Rognes og plaserte troppene. Kaptein Barilinds tropp ved jernbanestoppstedet Midtskog. Jeg fikk følgende ordre som jeg husker ordrett: «Kaptein Møystad med sin tropp tar stilling på Lysgaard (ca. 200 m. foran vest for Midtskogenstillingen). Så snart han skjønner at det er tyskerne som kommer, skal han åpne ild og på den måten tvinge tyskerne ut av bilene. Når de er kommet ut av kjøretøyene, skal han trekke seg tilbake over sletten til Midtskogen gård og forene seg med dem som er der. Stillingen på Lysgaard skal altså ikke holdes».

Jeg gjentok denne ordre og etter Gaalaas' bekreftelse av at den var riktig oppfattet, gjentok jeg den høyt for min tropp og spurte om alle hadde forstått. Hertil svarte alt befall ja! Jeg marsjerte så opp til Lysgaard og fordelte mine lag: Botheim og Nørstebø på hver side av låvebroen. Eggen ved skogkanten på vestsiden av låven med ordre om å oppfange de tyskere som eventuelt vilde kringgå oss. Lagførerne åpner ild på eget initiativ, så snart de forstår at det er tyskerne som kommer. 4. lag reserve på Midtskogen. Derefter var jeg nede på veien og så på at kaptein Rognes sperret veien mellom Lysgaard og Midtskogen med biler.

Det kom nu noen diplomatbiler - franske og engelske, samt noen norske notabiliteter som vi hjalp frem så godt vi kunde. Alle de sivile var sterkt oppskaket og spurte hvor langt det var til Sverige ... Men så nærmet to store busser seg med lystkastere på. De kjørte langsomt, og mellom bussene så jeg en privatbil. Jeg følte at nu kom de.

Kaptein Spiller rammes

Første buss stopper like foran oss på 10—15 meters hold. En ung offiser i tysk uniform sprang ut på veien, så på bilsperningen vår og ropte:

«Hier ist gesperrt! Så ropte han en ordre inn i bussene og så smalt de første skuddene fra Botheims og Nørstebø's lag ved låvebroen og offiseren seg sammen. Men da ble det liv! Tyskerne skrek: «Mord! Mord!», og åpnet momentant en voldsom automatild, samt skjøt en del lysbomber som opplyste hele Lysgaard. Tyskerne i buss nr. 1 som vi beskjøt, løp ut av bussen på den motsatte siden og besvarte ilden kraftig, mens to mann løp som oppklaring mot Midtskogen gård. (Efter hva senere er opplyst, blandt annet av budeien på Midtskogen gård, løp de ned til grinden hvor Gardens ene mitraljose lå. (Den hadde visstnok fått ladehemming fordi oljen var frosset). De to tyske soldater gikk så opp alléen langs med Gardens stilling og over gårdsplassen og inn i fjøset, hvor de hjalp gårdens folk med å redde besetningen ut av det brennende fjøs. Så gikk de tilbake samme vei til bussen - uanstastet).

Fra den bakre buss løp de tyske soldater tvers over jorden mot gjerdet ved skogkanten og vadet gjennom sneen for å omgå oss. Jeg så dette, men så samtidig at det lag som jeg hadde postert for å oppfange en slik omgående bevegelse hadde forlatt sin post og sluttet seg til de andre ved låvebroen. Nu anså jeg tiden inne til å trekke oss tilbake, idet også Barilinds maskingevær skjøt mot Lysgaard. (Efter en del viderverdigheter fant Møystad tilbake til Gaalaas). Møystad slutter slik:

Fra der vi stod, så vi nu at brannen stilnet. Vi hørte tyskernes busser rygge, kjøre tilbake og at ble stille

Kaptein M. Gaalaas' beretning

Det befal som var samlet i messen på Terningmoen var Skyteskolens elever og fra I.R. 5, supplert med endel av Skyteskolens håndrekningsmannskaper (ikke-stridende) og noen skytterlagsmedlemmer, og skulle løse oppgaven, som var å stoppe tyskerne ved Midtskogen. Daværende major Helset, som var nestkomm. ved Skyteskolen, foretok inndelingen av styrken og fordelingen til Midtskogen og Sagstua. Til Midtskogen ble tatt ut det vesentlige av befallet og endel håndrekningsmannskaper, og jeg ble be-

ordret som sjef for styrken, som ble delt i to grupper med kaptein Oliver Møystad og kaptein Barilind som troppsjef. Hele styrken ved Midtskogen bestod av ca. 50 befal og 15 menige. Bevebningen var Krag-Jørgensen rifle. Desuten hadde vi to mitraljører.

Vi kjørte i buss frem til Midtskogen, hvor jeg ga Møystad ordre om å ta stilling med sin tropp ved gården Vestre Midtskogen (Lysgaard) som ligger like ved veien, og hvor det var god anledning til ildvirkning mot veien foran sperringen. Barilind fikk ordre om å ta stilling med sin tropp ved jernbanelinjen som går ca. 100 m. syd for veien. Ild skulle åpnes så snart tyskerne stoppet ved sperringen. Jeg tok selv plass ved Midtskogen østre, hvor jeg hadde et mitraljøsela. Da tyskerne kom (ved 1/2 tiden) ble ilden åpnet efter ordre. Tyskerne kom seg raskt ut av bilene, begynte en heftig skytning og sendte stadig opp små lysbomber. De forsøkte å omgå Møystads tropp ved å gå inn i skogen på nordsiden av veien, men dette ble hindret ved at Møystads folk trakk seg fra gården og innover i skogen. Det var våt sne til knæs og således trangt og vanskelig å bevege seg. Efter en stunds forløp ble låven på Midtskogen østre skutt i brann, og vi måtte derfor fortrekke fra gården, over et åpent jorde og inn i skogen.

Tyskerne fortsatte inn i skogen et stykke, men forsøkte ikke å forsere sperringen på veien. Ved 1/3 tiden var skytningen slutt og vi hørte motordur som tydet på at tyskerne kjørte tilbake.

Opgaven var å stoppe tyskerne og det ble gjort. Vi var herunder så heldige at alle kom fra det med livet, kun 2 mann ble såret (en i brystet og en i armen.)

Antiklimaks

Kaptein og gårdbruker Oliver Møystad ble noen dager senere arrestert fordi han før 9. april hadde vært medlem av NS. Sammen med 17 andre likeså hederlige og førsteklasses nordmenn, ble han under uverdige forhold transportert til Rena-Tynset. Her ble han og de andre 17 tilslutt sluppet løs efter inngripen av oberstløytnant Gaustad.

Det er interessant å notere seg at arrestasjonene ifølge de opplysninger politiet senere gav, skjedde efter anordning eller ialfall tilskyning av regimentsjefen oberst Hiorth, som selv i likhet med Møystad hadde vært NS-medlem — og også lagfører i Elverum lag. En får altså være glad for at han ikke arresterte seg selv.

«Sannheten» om —

(Forts. fra s. 4)

gitt de røde horder fra Asia til plyndring og voldtekt. Vi får ikke vite at drepte barn ble frambudt og solgt på svartebørsen som kalvekjøtt.

Det nevnes heller ikke at med et delt og okkupert Tyskland har Europa ingen sjangse mot Sovjet-Asia. Det nevnes heller ikke at de vestallierte av slo Himmlers tilbud om fred i vest og felles front mot øst.

Ser de som profiterte på krigen spøkelser og hakekors i drømme? Har de bruk for avledning fra sine nye, skumle hensikter?

«La dem skrike» skrev Alf Larsen i «Farmand» ifjor.

Jeg mener det må være grenser for hva vi lar oss bli av påvirkningsmonopoler.

Selv om filmen er godt oppbygget, og det er mulig Hitler bygget sitt syn på menneskene efter påvirkning fra Lanz-Liebenfels «Ostara» så er den ensidig ute efter å fordømme dem som verget seg mot den jødiske kommunisme og utplyndring.

Vel var det brutalt å behandle en minoritet slik som jødene ble i de av tyskerne besatte områder, men jødene har vært utsatt for lignende mange ganger før i historien. Stalin vilde arrestere alle jøder, men de som tellet har sikkert kommet seg over til USA og er der med på å forberede den neste krig og den hvite rases endelige undergang.

Har generalmajor Cherep Spiridovich urett når han sier at alle kriger og revolusjoner i de siste to hundre år er satt igang av jøder?

Hakekorsets historie taper seg i fortidens mørke. Ingen vet vel med sikkerhet hvorfra det kommer, men det er et faktum at det finnes overalt på jorden. Det finnes på «Snoldelevstenen», og er således også et eldgammelt nordisk symbol. Det ble kanskje opptatt som merke av nasjonalsosialistene, fordi det er tegnet for rasefornylse.

Raseblandingen var langt kommet i Tyskland, de var på vei til å bli et bastardfolk, slik som jødene skal være det.

De siste har nå byttet fortegn, det var deres hensikt at tyskerne for de kommende år skulle bære jødefolkets tragiske skjebne.

I 1939 var Danzig det stående spørsmål, i dag er det Berlin. Okkupert, delt mellom Asia, Vest-Europa og Amerika.

Amerikas grenser går ved Rhinen, sa Roosevelt i 1936.

I dag går Asias grenser forbi Berlin, og Roosevelt har nok ikke liten andel i det. Han var en flink stråmann for sine herrer, de

A. L.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

Det gamle slott ligger der forladt som om det skulle være et eventyrslott. Fra plassen lyder en dump larm av den menneskemengde som er samlet der. Engelskmennene står fremdeles rådløse på gårdsplassen i regnværet.

Plutselig hører en underordnet embetsmann at det banker heftig utenfor. Han arbeider fremdeles i middagspausen på kontoret fordi han ikke hadde lyst til å gå ut i regnet. Han ser ut og oppdager en engelsk offiser som banker som en gal på en dør, som embetsmannen vet ikke har vært åpnet de siste tyve år. Han går ut for å meddele den fremmede herre dette.

Engelskmannen er helt ute av seg over endelig å oppdage et levende menneske. «Hvor er den franske regjering?» spør han opprørt.

Den lille embetsmann hører tiltalen på fransk, men med engelsk aksent, ser på skikkelsen i den fremmede uniform ovenfra og nedad og sier så glad: «De er den første engelskmann jeg ser!» Skriveren har nemlig i hele sitt liv ikke vært utenfor Tours.

«Hvor er den franske regjering?» spør offiseren rasende, og nå ser embetsmannen at det ute i regnet står en hel gruppe — sannelig, der er jo Churchill — han kjenner ham igjen fra bildene! — og den lange mann der, det må da visst være Halifax — «Vi skal til ministerpresident Reynaud», sier offiseren fortvilet.

«Da er De kommet galt avsted!» svarer embetsmannen, «det er på den andre siden!» Og han hjelper dem på vei: han åpner en dør under en stor balkong og viser dem så en ny dør: «Det er prefektens rum!» Så trekker han seg tilbake. Etter sin egen oppfatning har han nå gjort det han bør.

Engelskmennene står i en temmelig mørk korridor og treffer på en oppsynsmann. «Vi må tale med herr Reynaud!» sier offiseren. — «Men, mine herrer, han

som tjener penger på kriger og revolusjoner.

De erklærte krigen for å hjelpe Polen. Fikk polakene noen hjelp?

Verden har ikke fått noe nytt Versaillesdiktat, men det kommer nok. Like stivbent og dumt som det forrige og like fullt av årsaker til nye kriger og elendighet.

Så viselige er de overstatlige makter, at de tar de mest ergjerrige, dumme og ansvarsløse til folkenes toppgurer. Men de har ikke mer å si enn en utstillingsdukke i et motemagasin.

Så males det hakekors av lakeier for monopolistene. Det lages film for å sverte hakekorsets makt.

Tro om de har oppnådd sin hensikt?

Ola Furuseth.

er ikke her nå!», svarer den verdige mann bebreidende.

Churchill mister tålmodigheten, «Damned hell!» banner han, og Lord Halifax, den fromme mann som ikke tåler å høre banning, rykker til. «Hvor er da Reynaud?»

Men den gamle oppsynsmann lar seg ikke bringe ut av fatning. «Herr ministerpresidenten har middag nå!» svarer han tålmodig — disse elendige utlendinger vet naturligvis ikke at man i Frankrike ifølge en hellig lov ved middagstider går til dejeuner — og slik vil det være selv på dommedag.

«Er det da ikke et menneske her?» spør offiseren som opptrer som tolk.

«Herr minister Mandel er her», svarer hvitskjeggen. «Herr minister Mandel er her, dag og natt», og så åpner han en dør.

Churchill, Halifax, Lord Beaverbrook og general Ironside trer inn og ser innenriksminister Georges Mandel sitte der bak et stort skrivebord. Han tar akkurat en bit av et smørbrød — for som den eneste franske minister er han istand til å spise og arbeide samtidig. Han springer opp. «Gudskjelov at De er kommet, herr Churchill!» roper han. «Her er alt kaos!»

«Ja, det ser slik ut!», svarer Churchill og trekker av seg den dyvåte kappen.

Prefekten, som har overlatt sitt kontor til Mandel, bor i annen etasje i huset, og kommer nå ned for å ta imot de engelske gjester. En tjenestepike har gitt ham beskjed om ankomsten. Han er av middels størrelse, tykkfalten, et klokt hode med et spisst skjegg, noe i likhet med den avdøde politiker Poincaré. Han var tidligere rektor ved et gymnasium i Paris og gjorde sin politiske karriere under Blums folkefrontregjering. Av den grunn kaller mange ham for «Blumchen».

Mens Churchill straks har kastet seg ut i en politisk samtale med Mandel, spør prefekten de britiske herrer om de har noen ønsker. Det kommer straks frem at de alle er sultne. «Det blir ikke lett å få fatt i noe», bemerker prefekten, for strømmen av bemiddele flyktninger og dertil den store inkvartering fra Paris har fortært alt, men hvis noen kan skaffe noe, så er det hans generalsekretær, vet prefekten. Han er fullblods franskmann selv om han bærer det tyske navn Feld. Den nyttige mann blir hentet og han bringer engelskmennene til «nærmeste hus», som er Grand Hotel. Den franske statssekretær i utenriksdepartementet herr Baudoin, slutter seg til dem.

(Neste gang: Hva nå, herr Churchill?)

Bergs Assuransesbyrå
ALT I FORSIKRING
Arbionsgt. 1 — 44 49 94

(Forts. fra side 5)

Norge for å få tvunget malmbåtene til å gå utenfor norsk territorialfarvann, så de kunne bli oppbrakt eller senket. Fra januar 1940 ble det britiske utenriksdepartements krav at Norge skulle legge ut miner for å tvinge malmbåtene ut i internasjonalt farvann så truende at utenriksminister Koht tilslutt fant å måtte gi etter.

Saken er nevnt i Under-søkelseskommisjonens innstilling bilag 7, side 172, note 2.

Så langt dr. Scharffenberg.

Det er til evidens klart at England ikke betraktet Norge som en nøytral stat, men som et lydrike, som man etter forgodtbefinnende kunne råde over. De hemmelige avtaler fra 1905 gjaldt fremdeles og norsk nøytralitet var bare en illusjon, en synkverving. Denne innbildning om norsk nøytralitet ga folket en falsk trygghet, de innvidde var nok av en annen mening, selv om de forvekslet sin himmelblå pasifismes luftkasteller med en infantil tro på britiske løfter fra 1905, og Koht lystret som Scharffenberg påpeker «His Master's Voice». På samme lydrikeplan lå likeledes statsmyndighetenes tillatelse for engelske og franske offiserer til å inspirere havner i Syd-Norge med tanke på å følge Stratforceplanens opplegg. England lar seg ikke binde av hensyn til små nasjoner sa Churchill.

Norges kjenslemessige innstilling til England minner mest om konen og koneplageren. Da konen i retten blir spurt om hun forlanger husbonden dømt, svarte hun henført: Kjære dommer, mannen min kan være så snild, bare han ikke drikker, De må ikke sette ham i fengsel! Sa konen, som sto bandasjert etter rovdrets behandling.

Dette er Vogt-linjen i norsk utenrikspolitikk, i norsk opinionsdannelse helt fra det ulykkens år 1905, da jernteppet ble trukket mel-

Tannlege
MARTIN KJEDDAAS
Eranstoenagt. 2
TEL. 44 75 54

TANNLEGE MAARHOEN
Eranstoenagt. 2
TEL. 44 43 25

ANNELISE PAROW
TANNLEGERING
Trondheim
Gislev Johansenagt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Veidmannslede

Vogt-linjen - -

lom brødre-folket på halvøya og den eneste sikkerhet Norge hadde, nemlig å stå sammen med Sverige, gikk fløyten.

Sannelig har Vogt-linjen vært en kostbar linje for oss alle. Man må rent minnes kjerringa mot strømmen og hva André Bjerke sier om henne: To fingrer dannet klippende en saks, så drev hun opp mot strømmen som en laks, og over fossen lå hun samme aften i suveren protest mot tyngdekraften. Såvidt jeg husker brukte Winston Churchill også to fingrer som V-tegn!

Vogt-linjen, som kronisk hindrer vårt folk fra å oppgi troen på alle disse myter, legender og sagn som har ført oss ut på vidotta politisk, økonomisk og ikke minst psykisk, burde legge seg alvorlig på sinne Lord Chatams ord i parlamentet: «Er vi ærlige bare en time, så er vi fortapt i all evighet!»

Man liker ikke Bernard Shaw og Lord Morley her til lands. Men det er ikke av veien å huske på hva Lorden sa i 1914: Innenfor det britiske kabinets fire vegger er de største forbrytelser og dårsaker begått! Og Palmerston sa: Vi har skiftende venner, men evige interesser!

Både Vogt og vi som har vært ofre for Vogtlinjens opportunistiske og uviselige utenrikspolitikk kan finne meget godt i FARMANDS gamle årganger. F. eks. i nr. 39 1950 side 19: — Vi må venne oss til å forstå at det dreier seg om et element av forbryterskhet som har holdt sitt inntog i verdenshistorien over en bred front. Lordene Chatam og Morley blant andre briter, har stillet diagnosen for Englands vedkommende.

Belgia, USA, Cuba, Algeriet og Kongo gir aktuelle bidrag til understrekning av det faktum at dette element av kriminalitet er underveis til å bli en global affære. Det er vel ikke til å komme unda den kjente russisk-amerikaner, sosiologen professor Sorokin (Harvard) når han erklærer i «The Crisis of Our Age»: Den vesterlandske kultur har opphørt å være en selektiv organisme. Istedenfor er den blitt en kulturell søppeldyngel, hvor alt blir kastet uten hemning. Den har mistet sitt eget fysiognomi, tapt sin sjel og sin evne til å skjelve sin sans for kvaliteten.

Og Sorokin fortsetter, idet han erklærer seg prinsipielt enig med FARMAND nr. 39 1950: Det er ikke lenger statsmenn som styrer rike-

ne, men politikere, og blant dem hyppig forbrytertyper.

Ser ikke Vogt-linjens talsmenn hvorhen det hele barer i vei etter at de sammen med sine combattanter Churchill, Roosevelt, Alger Hiss, Chambers, Gulosten, Osvald og lysfornekteren Berggrav så grundig har ladet Europa få et bad av den amerikanske Morgenthau og «unconditional surrender» og tutti quanti?

Det er bare ett som er visst, og det er at enden for Europas rest blir å spise suppe med pinner på kineservis. Hvilket vi vil anbefale Vogt-linjens målsmenn allerede nå å øve seg i.

Mens jeg beskjefter meg med Per Vogt og hans døds-linje i norsk utenrikspolitikk, som har kostet Norge frihet, selvstendighet og integritet, for ikke å snakke om nøytralitet, så ser jeg av Verdens Gang 6. januar at en nær slektning av Per Vogt, nemlig Benjamin Vogt, er ute og gråter over at høyrepartiet i Norge mangler førere. Han jamrer og klager så vi synes rent synd på ham og høyrepartiet, som etter Benjamins (smertens sønns) mening er så uhyre svakt nettop fordi det mangler dugende ledere, hvilket man vel kan være hjertens enig i. Det er betagende, ja gripende å lese demokratens hyldest til førerprinsippet, som Per Vogt raser imot i VG. Vi lar Benjamin Vogt få ordet: En fengende politikk er i stor utstrekning et spørsmål om markante personligheter. En politisk leder (fører?) skal ha evnen til å ramme så det svir, til å bli hatet så bølgen går over land og strand. Han må til tider kunne våge å ta de mest upopulære standpunkter. Den som ikke har evnen til å bli virkelig hatet av sine politiske motstandere — det er ingen ubetydelig evne som skal til — vil heller aldri bli beundret og elsket av sine tilhengere. — En politisk leder må føles av velgermassen som en levende og kontinuerlig kraftkilde, og hans nærmeste medarbeidere må også ha evnen til å komme på folkemunne.

Såvidt Benjamin Vogt. Enn ikke Goebbels eller Rosenberg kunde i sine skjønne dager ved Aranjuez svinge seg høyere opp i retorikkens æther enn Vogt gjør her. Det blir jo rent Ibsen i Peer Gynt opp igjen: Peer, Du lyver! Ikke underlig at han i en annen forbindelse i samme kronikk kaller høyre et prinsipielt statsbærende parti.

«Ringens sluttet» heter visst en roman av Knut Hamsun.

Hans Egede Nissen.

NS og arbeiderne

(Forts. fra side 5)

skulle arbeides sammen til et hele, så er det klart at det ikke kunne skje uten rivninger, uten at vi alle sammen fikk føle sammensmeltningprosessen hardt på vår egen rygg. Det var heller ikke til å undgå at det i første omgang ble noe skjematisk over det hele og at det ble begått både fell og dumheter som vi idag lider under.

Jeg pekte så på at Tyskland hadde rett til å kreve at også vi deler byrdene med det øvrige Europa, og at det også hadde makt til å tvinge oss til det fordi vi var et okkupert land som tenkte mere på smøret enn på kانونene. Men lønns- og prispolitikken må ha som grunnlag at alle arbeidende mennesker i et land iallfall må tjene så meget at det kan kjøpe seg de varer som er nødvendige for at de kan oppholde livet og sin arbeidskraft. Spørsmålet er da om alle nordmenn virkelig kan det idag.

Landsorganisasjonen har på dette punkt foretatt endel undersøkelser og har innhentet husholdningsoppgaver fra en lang rekke arbeidere. På basis av disse undersøkelser, må det dessverre sies at det ikke kan være tvil om at store grupper av norske arbeidere, i første rekke de som har stor forsørgelsesbyrde, med de nåværende lønninger ikke kan skaffe seg tilstrekkelig til å opprettholde sin arbeidskraft og sin helse. Og da begynner situasjonen å bli betenkelig.

Vi har en gruppe mennesker som særlig er i en vanskelig stilling, og det er de som er skrevet ut til nasjonal arbeidsinnsats. Nå kan man si at denne arbeidsinnsats er en slags arbeidets verneplikt, som enhver må ta på seg uten å kny, at det er et skippertak man må ta for landets skyld. Slik som arbeidsinnsatsen hittil har vært praktisert har det imidlertid ikke vært spørsmål om en tidsbestemt innsats, men om en slags permanent utskrivning. De utskrevne har fått sine arbeidspålegg forlenget, og vet ikke lenger når eller om de noensinne blir ferdig med denne tjeneste. Det er ingen grunn til å legge skjul på at arbeidsinnsatsen sett ut fra et sosialistisk synspunkt har vært en bitter skuffelse. Og dog skulde man synes at det måtte være mulig å kunne finne frem til en ordning med fast og regelmessig avsløsning etter utløpet av den fastsatte utskrivningstid.

Når vi nå kjenner til de vanskeligheter grupper av arbeidere har å kjempe med

idag, så kan man spørre om alle mennesker i dette land har det like vanskelig. Har de det, så er det kanskje intet å gjøre ved saken. Da får vi bære savnene og sulten i fellesskap så godt det lar seg gjøre.

Men det er jo faktisk ikke tilfelle. Enhver kan se at det er overflod av penger blant enkelte grupper av folket. Aldri har det vært slik omsetning som nå når det gjelder pengelotteriet, travbaner, forlystelsessteder og restauranter. Bankene flyter over med penger, gammel gjeld betales. Svartebørsen har stor og livlig omsetning, malerier og kunstgjenstander omsettes til utrolige priser.

Her må det være noe galt, og her er det noe som strider både mot nasjonalsosialistisk rettferd og mot det krigen krever av oss: at vi skal ordne oss på en fornuftig måte som gagnar produksjonen og holder arbeidshydelsen oppe.

Jeg synes heller ikke det er så vanskelig å se hvor feilen ligger. Den som tenker alvorlig over problemene vil måtte bli klar over at vi fremdeles på mange måter opererer med gamle kapitalistiske begreper når det gjelder å fordele krigsbyrdene.

Et av fundamentene i den nasjonalsosialistiske lære, er dette med folkefellesskapet, dette at vi skal gå inn én for alle og alle for én. Det er vel og bra dette å sette opp bedriftsfellesskapet og folkefellesskapet som rettesnor for oss, men menneskene kan ikke leve av slagord, selvom de er aldri så vakre. De må omsettes i praksis.

Da må man også se lenger enn til kretsen av arbeidere når det gjelder lønns- og prispolitikken, da må man ikke bare påny og påny foreta en innbyrdes utjevning mellom de forskjellige arbeidergrupper, men fordele byrdene på det hele folk.

Ut fra dette syn er det at Landsorganisasjonen på vegne av 300 000 organiserte arbeidere krever at dette spørsmål nå må løses før produksjonen tar varig skade. Det må bli en levestandardutjevning på det hele folk, ikke bare på arbeiderne, og det må skapes nasjonalsosialistisk rettferd gjennom et system med lønnsstillegg etter forsørgelsesbyrden. Vi mener at en slik utjevning delvis kan skje ved at Staten utbetaler dette forsørgelsestillegg til de lavest lønnede, og at utgiftene kan dekkes ved et skattetillegg i likhet med alderstrygdavgiften. På det vis blir den samlede lønnsmasse den samme og noen inflasjon skulde det

NASSER UTVIDER.

Det var svare til jammer og gråt i de vestlige land - samt Israel naturligvis - dengang Suez-kanalen ble nasjonalisert av Egypt. Alt ville gå pokker ivoll, sa man, og den internasjonale skipsfart bli alvorlig truet. Og så har det gått så forsmedelig at forholdene har bedret seg sterkt. Fra nå av vil skip med en tonnasje på opp til 47 000 tonn kunne gå gjennom Suez-kanalen. Siste år brukte det egyptiske kanalselskap 51 millioner dollars på utvidelsesarbeider i kanalen, mens det gamle brukte 57 millioner - men riktignok i løpet av 87 år!

*

ikke behøve å betinge.

Vi mener at dette er et rettferdig krav, et nasjonalsosialistisk krav og et krav som så langt fra å skade krigens interesser tvertimot vil gagne dem.

Jeg har pekt på et par av de mest aktuelle problemer som gjelder dagen krav og vanskeligheter, men ut over det må vi jo også bygge på fremtiden. Vi må gjøre oss klart hva det egentlig er vi kjemper for alle vi håndens og åndens arbeidere i Europa.

Jeg vil formulere det slik, at vi kjemper om og for et nytt tidsskifte. Borgerskapets samfunsidealer - slik som vi idag finner dem forkalket i de liberal-kapitalistiske samfunnsformer, - har mistet sin kraft og sine utviklingsmuligheter. Det er den tankeverden og de idealer som springer frem fra arbeiderkapet som betyr redningen for vår kultur og som påny kan sette utviklingens hjul igang.

Den nasjonalsosialistiske lære bygger da også alt vesentlig på de ideer som gjennom årene har utkrystallisert seg i arbeiderkapets kamp for en ny verden. Disse tanker har ofte vært på villspor, de har blant annet også forvillet seg inn i den marxistiske blindgate, men idag begynner vi igjen å komme på sikker grunn. Nasjonalsosialismen bygger på arbeiderkapets ideer om solidaritet, om fellesskap, om åndens seir over maskinene, om kamp mot kapitalistisk sosialøkonomisk overtro.

Heller ikke nasjonalsosialismen fant straks, eller har for den saks skyld fremdeles funnet frem til den endelige avklaring. Den stod frem på nasjonal grunn i Tyskland og ble derfor naturlig nok bragt inn på snevre nasjonale baner, som ikke helt

IKKE SA TAPELIG.

En av USA's høyesterettsdommere, William O. Douglas har oppfordret regjeringen til å slutte en avtale med Sovjetsamveldet om felles forsvar mot det røde Kina.

*

MEN ROCAMBOLE VAR IKKE DØD - -

Deutsche Wochen-Zeitung forteller at dr. Joseph Goebbels hadde en søster, fru Maria Kimmich, som fremdeles lever og er bosatt nær München. Hun hever fortsatt honorar for utgivelsen av Goebbels-dagboken, og det får en si er pent i betraktning av hvor forfalsket den synes å være på mange punkter.

tilfredsstillet arbeiderkapets krav om felleseuropeisk og internasjonalt samarbeide.

På dette punkt har imidlertid den pågående krig bragt en radikal endring. Nasjonalsosialismen ser og erkjenner idag sin internasjonale misjon og setter opp som det første og klare mål i den retning et europeisk samarbeide i faste og regulerte former med like rett og like plikter for alle de nasjonalstater som vil medvirke lojalt og uegennyttig i et slikt samarbeide. Og dermed har også arbeiderkapets gamle drøm om internasjonalt samarbeid fått nytt og reelt innhold.

Men det skal heller ikke legges skjul på at den videre utvikling på dette område, en utvikling som kan danne et fast og urokkelig grunnlag for fremtiden og for seiren, er avhengig av at de tyske nasjonalsosialistiske ledere i stort og smått forstår den vanskeligste kunst som finnes, den å vise nasjonal resignasjon og sant internasjonalt ansvar.

Til avslutning ble det i foredraget nevnt at de norske arbeidere spent fulgte utviklingen. Deres innstilling var avhengig av hvorvidt de norske NS-folk ut over det krigen krevet også hadde kraft nok til å vise sosial forstand og sosialt fremsyn. Det avhenger også av om den tyske okkupasjonsmakt forstår å innrette seg overensstemmende med norsk tenkemåte og norsk rettsfølelse, om de forstår å vise sant vennskap og sant nasjonalsosialistisk kameratskap i stort og i smått.

Arbitekt

HUSTAD

Bjørnsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 01 20 - Oslo

DIALEKTISK

KATOLISISME - -

Det fortelles at en polsk diplomat i et av de vestlige land fikk dette sjørsmål:

— Er De katolikk?

— Troende, men ikke praktiserende.

— Å, De er kommunist?!

— Praktiserende, men ikke troende.

*

ISLAND FRABER SEG NEGERSOLDATER.

I det belgiske blad «L'Europe Réelle» finner vi en notis om at det bekreftes at det eksisterer en hemmelig avtale mellom Island og USA om at det ikke skal være farvede soldater blant de amerikanske tropper som er stasjonert på Island. Avsløringen har naturligvis vakt «en storm av forbitrelse» i venstreradikale kretser i USA. Men vi tar hatten av for vårt våkne frendefolk!

*

DEN GULE FARE

Efter hva eksperter anslår, er det allerede 1800 kinesiske «Beratere» i sving i de underutviklede land. Ingen annen stat har naturligvis et tilnærmedesvis så stort antall slike agenter.

*

ØST-TYSKE ANGREP PÅ ISRAEL

Også Øst-Tyskland har nå tatt til å skjelle ut Israel - i den hensikt å skaffe seg politisk og økonomisk innflydelse i de arabiske land på bekostning av de vesttyske israelsvenner. En sparer heller ikke på uttrykkene: «Israel er et kreatur og en agent for imperialismen», uttalte den øst-tyske visestatsminister Heinrich Rau under et besøk i Cairo nylig. Nå oppdager vel snart det norske blad FRIHETEN det samme. Bladet pleier jo ellers å være svært lydhør for «His Master's Voice».

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land